

Sygn. akt I PK 131/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa K. C.
przeciwko F. Spółce Akcyjnej w B.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 listopada 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 5 listopada 2013 r., sygn. akt IX Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację K.C. od wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 25 kwietnia 2013 r., którym oddalono jego powództwo o przywrócenie do pracy w F. S.A. w B. .

W skardze kasacyjnej powód zarzucił: I. naruszenie przepisów postępowania, tj. „1) art. 232 § 1 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego przejawiające się w przyjęciu, iż w stosunku do powoda rozwiązując z nim umowę o pracę pozwany zastosował zwolnienie indywidualne, a nie grupowe stosownie do przepisów ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników; 2) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, przejawiającą się w przyjęciu, iż rozwiązanie z powodem umowy o pracę było uzasadnione z uwagi na zastosowanie

sprawiedliwych i obiektywnych kryteriów doboru do zwolnienia w zakresie oceny jakości pracy powoda a nadto, iż pracodawca nie naruszył przy rozwiązywaniu z powodem umowy o pracę przepisów ustawy wskazanej powyżej; 3) art. 232 k.p.c. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego w zakresie oceny przyczyn rozwiązania z powodem umowy o pracę i kryterium doboru go do zwolnienia”; II. naruszenie prawa materialnego, tj. „art. 1 ustawy wskazanej w pkt 1 poprzez jego niezastosowanie w okolicznościach przedmiotowej sprawy”.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o „zmianę zaskarżonego wyroku i przywrócenie powoda do pracy u pozwanego”, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został odwołaniem się do „art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. z uwagi na konieczność wyjaśnienia istotnego zagadnienia prawnego jakim jest kwestia jednoznacznego wskazania czy ilość pracowników zwolnionych w trybie w/w ustawy w rozumieniu art. 1 winna być obliczona od momentu wręczenia pracownikowi oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę, czy też od upływu okresu wypowiedzenia, której kwestii w ogóle nie wyjaśnił Sąd Okręgowy i dokonał błędnych obliczeń ilości zwolnionych pracowników. W tym zakresie należy też dokonać jednoznacznej wykładni w/w przepisu, gdyż jest on różnie interpretowany w orzecznictwie sądowym”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga

kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wywodu prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Skarżący odwołuje się do przesłanek występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz rozstrzygnięcia wątpliwości interpretacyjnych wyłaniających się na tle „art. 1 w/w ustawy” (przy czym wydaje się, że chodzi mu o ustawę z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników - Dz.U. Nr 90, poz. 844 ze zm.; dalej jako: „ustawa o zwolnieniach grupowych”), a nadto wskazuje na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Jednakże nie wykazuje istnienia żadnej z tych okoliczności.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia

się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia. Z kolei zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wnioszek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004, nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004, nr 7-8, s. 51). Wreszcie odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy po pierwsze - przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468) oraz po drugie - jego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (por. postanowienie z dnia 27 stycznia 2009 r., II PK 248/09, LEX nr 736732).

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Po pierwsze - nie wskazuje, naruszenie których przepisów powołanych przez niego w podstawach kasacyjnych miałoby stanowić

wprost o wydaniu przez Sąd drugiej instancji oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Nawet gdyby przyjąć, że skarżącemu chodzi o art. 1 ustawy o zwolnieniach grupowych, to nie zauważa on, że skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście zasadną z tych samych przyczyn, dla których skarżący formułuje zagadnienie prawne i zgłasza wątpliwości interpretacyjne w jego ocenie tak istotne, że wymagające zaangażowania Sądu Najwyższego. Po drugie, skarżący, ograniczając się do zadania pytania pozostającego w związku z art. 1 ustawy o zwolnieniach grupowych ani nie podejmuje próby przeprowadzenia jakiegokolwiek wyводу jurydycznego w tym zakresie, ani nie przytacza przykładów rozbieżności w orzecznictwie sądów, wskazujących na konieczność rozstrzygnięcia wyłaniających się na tle tego przepisu wątpliwości interpretacyjnych, których zresztą nawet nie formułuje. Rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie takich okoliczności w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych i formułowanie za skarżącego prawidłowego wniosku w tym zakresie.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.